

Foruden de af Udvalget gjorde i Betænkningen indeholdte Indstillinger var der fremkommet følgende Indstilling:

Af Aaberg, Busf, Claussen, Dam, Dinesen, H. Holm, N. S. Larsen, Scharling, Thomsen, Turein:

(Bet. Nr. 4). Andragende fra Udvalget for Opførelsen af en Kirke ved Fyenbad By i Skast Sogn om Understøttelse dertil

henvises til Kirke- og Undervisningsministerens Overvejelse.

Under Forhandling fattes først Indstillingerne under Nr. 8 og 9, Justitsministeren vedkommende.

Ordføreren (Busf): Jeg skal tillade mig at føje et Par ganske korte Bemærkninger til, hvad der findes i Betænkningen. Den ene er angaaende det i Finansministeriets Skrivelse under Nr. 6 anførte Andragende, om Grønthandler Chr. Hansen af Frederiksberg. I Anledning af hans Andragende, som var til Behandling den sidste Dag, tror jeg, det var, i forrige Samling, foresaldt der her i Tinget en Epistode, som jeg skal nævne. Der forelaa udmærkede Dokumenter fra denne Mand om, at han var berettiget til at faa Invalideunderstøttelse, og jeg angreb den ærede Finansminister meget stærkt, fordi han ikke havde givet ham denne Understøttelse. Den ærede Finansminister stod da op og erklærede, at disse Oplysninger, som forelaa for Udvalget, vare fuldstændig urigtige og usande. Jeg opfordrede da Ministeren til at undersøge, hvordan det hang sammen med denne Sag, og nu ophjæses det i Finansministerens Skrivelse i Betænkningen, at der vil blive anstillet Undersøgelse i den Henseende, og at den ærede Finansminister saa vil meddele os, hvad disse Undersøgelser have ført til, for at vi da herefter kunne blive fri for at faa Dokumenter i Hænderne, som ikke ere sande og ikke ere rigtige. Den anden Bemærkning, jeg skal gøre, er at Andragenderne under Nr. 19 og 37 ere tagne tilbage af vedkommende Indbringere.

Saa skal jeg gaa over til ganske kort at motivere de to Andragender, der ere henviste til Justitsministeren. Det første er Andragendet under Nr. 42 i Betænkningen. Det er fra en Mand, som hedder Chr. Fr. Jensen af Binderup. Han er bleven meget

haardt behandlet, og det var ønskeligt, om det var muligt, at der kunde opnaas noget ved Henvisningen af dette Andragende til Ministeren. Han forklarer i sit Andragende, at han i 1885 boede i det nordlige Sjælland i en By, der hedder Gulbager. Da opkom der Ild i hans Nabos Hus, og Følgen var den, at denne gav det Udseende af, at vedkommende Mand var Brandstifteren. Han blev arresteret og sad omtrent i 17 Dage. Men nu vide vi jo nok, hvordan det gaar til ude paa Landet, naar der under saadanne Forhold falder Mistanke paa en Mand. Det er i høj Grad ødelæggende for ham, og Resultatet blev da ogsaa, at det blev saa ubehageligt for vedkommende Mand at bo paa denne Egn, at han med stort Tab maatte sælge sin Ejendom og flytte hen i en helt anden Egn. Mæret efter ophjæstes det, at vedkommende Mand var fuldstændig uskyldig, og at det var nogle helt andre, der havde brændt Huset af. Blandt de Dokumenter, der foreligger for Udvalget, er der en meget varm anbefaling fra vedkommendes egen Herredsfoged, han hedder Ingerslev, hvori der staar: „Jeg tillader mig derfor i Overensstemmelse med Loven af 5te April 1888 § 1, der nu anerkender Princippet, at anbefale ham til at erholde en af den højst ærede Justitsminister fastsat Erstatning for den Lidelse, den Tort og det Formuetab, der er foraarlaget ham ved hans Frihedsberøvelse“. Denne Attest er som sagt fra Herredsfogden, men den gode Herredsfoged har ikke været fuldstændig inde i Loven, thi det maa indrømmes, at den sidste Paragraf i vedkommende Lov nævner noget om, at Forbrydelser, der ere begaaede, forinden denne Lov traadte i Kraft, komme ikke ind under dens Bestemmelser, og jeg antager ogsaa, det er Grunden til, at den ærede Minister mulig har afflaaet denne Mand's Andragende i sin Tid. Men nu mener jeg, og jeg tror i den Henseende at være i Overensstemmelse med hele Udvalget, at i alt Fald bør denne Mand have den Erkendelse fra Tingets Side, at vi henvise Andragendet til Ministeren og opfordre Ministeren til, hvis det er muligt uden at foregribe noget — det maa jo faa en Ende, der kan ikke gaa altfor lang Tid hen — at foranledige, at der ydes denne Mand en materiel Haandsrækning. Efter den Tort og det Tab, vedkommende Mand har lidt, mener Udvalget, at han i alt Fald bør have den Opbrejsning herfra, at Andragendet henvises til Ministeren. Det er for saa vidt en Uresopbrejsning, og den trænger Manden haardt til.